

ka wågga head wannemad, kes sedda last
on öppetanud fëst cõmo tundma, kui ta
teissele head woib tehha. Ta tousis ülles,
andis haigele feik mis ta omma tahha fu-
kro seest leidis, ja mõtles: woin jo te
peal kül wet juu; küssis Håddi wannematte
nimine järrele, ja läks hoost otsima. Kui
ta párrast sedda ühhest haigest ehk waesest
innimesest kuulda ehk nähha sat, siis ta
mõtles igga ifka pissolesse Håddi pedale, ja an-
dis ning aitis ui kui kui agga joudis ja passus
ommad wannemad, kes rikkad ollid, ei uem-
mad ka piddid aitma, fëst ta olli veilege pis-
sokesest Håddist rákinud.

Kahhelsa aastat párrast sedda surti tem-
ma emma ãrra, ja aasta párrast sedda jdi temina
issa pimmedaks. Issa tahtis nüüd wåggise et
ta naese piddi wotma, ja nimmetas temiale
monningad tüdrufud, kelle issad rikkad
ollid, ja kes temiale paljo prudi warran-
dust woisd tua. Mihkel ei tahinud fei-
gest fëst ei mingisugust kuulda, ja ülles

wimaks: armas taat! ei olle mul prudi
warrandust tarvis, fëst meil on jo ni paljo,
et meie woime ellada, ja minna ollen noot
ja tuggew, agga küllab sulle, armas issa,
lähhåks nifuggust prudi warrandust tarvis,
mis ennara on kui hobbosed, ja hárjad ja
lambad, mis sind omimetit ei woi adata; sulle
lähhåb so wanna ea, ja so piummedusse sees
harriniist tarvis. Anna mulle lubba, ma
rahhan minna, ja wadata, kas pissole Håddi
weel mehheta ja tedda sulle minnialks tua.
Olgo temma kül ehk waene laps, siiski on
temiale hea südda ja meel, ja wõttab sind
kui hea laps harrida, ja se läbbi sulle ja
minnuse ennam rõmo sata, kui se keige su-
rem prudi warrandus ehk woiks. Wanua
pimme mees hakkas nutma, ja ülles; Jum-
mal önnistago sind, mo poeg! ja tassugo
sulle so armastust mo wasto. Sul on
digus! Saad sa Håddit naeseks, siis woin
minna ka ilma silmanäota omma ello aeges
rõmus olla.